

1a edició, octubre, 2003

© Del text, 2003

Llucià Vallés i Calvo

© D'aquesta edició, 2003

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

e-mail: periferic@hotmail.com

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Correcció lingüística: Adolf Gisbert

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 84-933260-2-X

Dipòsit legal: B-32237-2003

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

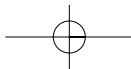
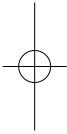
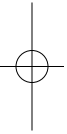
Roser i el mar

Llucià Vallés

A José Luis i Inma que feren molt més que encendre el foc.

1

Havia de reconèixer-se a si mateixa que el lloc estava molt millor del que ella havia imaginat. Almenys era prou solitari com per a poder bussejar dins els seus sentiments sempre que ho desitjara, sense sentir-se envoltada constantment per l'enorme quantitat de rostres anònims que solen poblar les platges durant l'estiu. Podria estar sola quan ho necessitara i, en realitat, el mar li agradava.

Els seus ulls van seguir pensatius la línia de l'horitzó, recta i nua. El mar estava molt tranquil i començaven a difuminar-se'n els colors en les primeres hores del capvespre.

Mirà la platja fins on els ulls li van permetre i va constatar que, a eixes hores, eren molt poques les persones que hi passejaven. Gairebé totes parelles majors i algunes corrent en solitari amb els peus vorejant el mar.

Els seus ulls van entropessar finalment amb els de Mireia, que l'observaven per damunt del got des de l'altre costat de la taula, entre divertits i curiosos.

—Entre el que has d'estudiar i el que has d'oblidar, no sé si em vaig a divertir molt amb tu aquest estiu.

No hi havia cap retret en la seua veu, tampoc burla, només amistat i comprensió; les paraules de Mireia sempre constituïen per a ella un bàlsam, una mà estesa.

—Trobarem temps per a tot, però la veritat és que tinc més ganes de pensar i organitzar-me el cap que de divertir-me.

—La millor manera d'oblidar és divertir-se.

—No, Mireia, no vull oblidar res, vull només pensar en això.

—D'acord, però crec que queden poques coses en què pensar. Està clar que t'enganyares.

Roser no contestà, els seus ulls van tornar a la platja i s'entretingueren jugant en la sorra amb una gavina que cercava restes de menjar prop d'una paperera, després es van submergir en el mar.

Les dues tenien quinze anys, moltes ganes de viure, semblants problemes amb els seus pares, estudiaven juntes i ho coneixien tot, absolutament tot, l'una de l'altra.

Roser pensà que tenia molta sort de tindre una amiga com Mireia, amb la qual podia comptar plenament, una amiga a qui li podia contar tot i que sabia que sempre la recolzaria. A més a més, juntes reien molt i ho passaven molt bé. Era una sort que poguera estar amb ella tot el mes de juliol, més encara ara que se sentia ofegada per les preocupacions i tan malenconiosa la major part dels dies.

Ella hauria preferit quedar-se a València tot l'estiu perquè no tenia ganes més que d'estar amb si mateixa, però la davallada de l'últim trimestre i la realitat finalment de suspendre les Matemàtiques i l'Anglès li van robar tots els arguments davant dels seus pares per a convèncer-los de no anar a Cullera.

La perspectiva d'estar tot un mes amb ells i amb el seu germà xicotet en una platja atapeïda de gent sorollosa i somrient la deprimia.

Quan abans de dinar van arribar a l'apartament, li havia sorprès més del que cal el lloc. Li semblava increïble que a només cinc minuts de la massificada platja de Cullera que ella coneixia de xiqueta poguera existir la que ara s'estenia davant dels seus ulls, tan solitària i tranquil·la en aquest capvespre que podria servir per a fer un anunci de televisió.

—Per descomptat, aquesta zona del far no té res a veure amb el que jo esperava —havia pensat en arribar-hi.

Ara, ja situades, descarregat i organitzat l'equipatge, descansant en la terrassa abans del sopar, va poder dedicar-se a observar el lloc en profunditat.

Estaven al nord del far de Cullera, en uns apartaments xicotets i de mobiliari envellit i descurat que necessitava de segur una prompta substitució. Però l'indret era un privilegi.

L'edifici només tenia dues plantes i tres apartaments en cada una d'elles; des de lluny semblava un castell perquè estava coronat per merlets. Només una duna natural separava les terrasses de la platja, de manera que des de les del pis de baix no es podia

veure el mar. Però elles estaven dalt. I des d'allí, la mar era immensa, la platja es perdia a la seua esquerra en la distància, i a la seua dreta quedava tancada per les roques i el far. El silenci només era trencat per les rialles de xiquets que jugaven a la pilota en la terrassa de baix i per algun crit de les gavines que, de vegades, passaven just sobre el seu cap.

Tancà els ulls i aspirà profundament pel nas les fragàncies salobres del mar.

Dins, els seus pares estaven ja preparant el sopar i Roser, seguida per Mireia, es va disposar a parar taula en la terrassa.

El sopar va transcórrer amb tranquil·litat, entre converses intranscendents i superficials i alguna impertinència del seu germà Carles, que pareixia obsedit per descobrir-li nuvis i que va ser frenada immediatament per sa mare.

Mireia se sentia còmoda amb ells. Els seus pares s'havien separat feia ja alguns anys i, de vegades, trobava a faltar les bromes familiars. Els volia quasi com a la seua pròpia família i no era la primera vegada que compartia amb ells un període llarg de vacances. Roser i ella eren amigues des de l'escola i les dues famílies mantenien des de sempre una bona relació que no es va veure afectada pel trencament dels seus pares.

Ara a taula se la veia feliç participant de la conversa.

Després de desparar taula i escurar, es quedaren una estona llarga enraonant en la terrassa i organitzant-se un horari de treball setmanal mentre els pares de Roser veien dins la televisió.

Al final, el cansament les va véncer i es retiraren a la cambra que compartien. Mireia es va adormir de seguida malgrat que s'havia alçat una fresca brisa que sacsava la persiana de fusta fent-la colpejar contra la finestra amb ritme irregular. Roser tardà a adormir-se. Tenia moltes coses en què pensar i es va capbussar en els records de l'últim curs mentre la llum del far agranava l'habitació amb un ritme exacte dibuixant el perfil dels mobles.